

Připoutaný k zemi.

Často se užívá těchto slov. Ale kdo při tom chápe také skutečně, co tím říká? „Připoutaný k zemi“ zní jako hrozný trest. Většina lidí cítí lehké mrazení a bojí se těch, kdo jsou dosud připoutáni k zemi. Při tom není význam těchto slov tak zlý. Jistěže mnohé, čím se ten či onen stává připoutaný k zemi, je chmurné. Převážně jsou to však zcela prosté věci, které nutně vedou k připoutání k zemi.

Vezměme na příklad případ: Hříchy otců mstí se až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě v rodině zeptá se na něco o záhrobní nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je odbude zkrátka poznámkou: „Ach jdi mi s tou hloupostí, až umřeme, je po všem!“ Dítě se zarazí, zapochybuje. Zamítavá tvrzení otce nebo matky se opakují, dítě slyší totéž i od jiných a přijme konečně i jejich názor.

Nadejde nyní hodina, kdy otec odchází na věčnost. Ke svému uleknutí při tom seznává, že tím nepřestal existovat. Nyní probudí se v něm vroucí přání, aby toto poznání sdělil svému dítěti. Toto přání připoutá ho k dítěti. Ale dítě ho neslyší a necítí jeho blízkost. Žije v přesvědčení, že otce již není a to stojí jako pevná, neproniknutelná zeď mezi ním a mezi úsilím otcovým. Ale muka otcova, když musí vidět, jak dítě jeho popudem jde teď nepravou cestou, která ho odvádí stále více od pravdy, úzkost, že dítě nedovede se na této falešné cestě vyvarovati nebezpečí hlubšího klesnutí a že především je jim snáze vydáno, působí na něho současně jako takzvaný trest za to, že dítě na tuto cestu

vedl. Zřídka se mu podaří přispěti nějakým způsobem dítěti k poznání. Je nucen vidět, jak se falešný názor přenáší s jeho dítěte dále na děti téhož a tak dále. To všechno jako spolunásledek jeho vlastního pochybení. Nevyvázne, dokud jeden z jeho vnuků nepozná pravou cestu, nejde po ní a nepůsobí vlivem i na ostatní, čímž se původce znenáhla uvolňuje a může pomýšlet na vlastní vzestup.

Jiný případ: Kuřák ze zvyku bere s sebou do záhrobní silnou touhu po kouření. Tato touha jest cit a je tedy duchovní. Stává se horoucím přáním a myšlenka na ukojení touhy zdržuje ho tam, kde může dosíci ukojení ... na zemi. Nachází je tím, že následuje kuřáky a s nimi má požitek v **jejich citech**. Nepoutá-li takové lidi žádná těžká karma na jiné místo, je jim zcela dobře a jsou si velmi zřídka vědomi vlastního trestu. Jen ten, kdo přehlíží celé bytí, poznává trest v nevyhnutelném zvrtném působení, které záleží v tom, že dotyčný nemůže výše, dokud ho váže trvale „v zážitku“ se zachvívajícím touha po ukojení k jiným lidem na zemi, dosud žijícím v těle. Jedině pomocí jejich cítění může dosíci spoluukojení.

Tak je tomu i s ukájením pohlavním, s pitím, ba i se zvláštní zálibou v jídle. I tu jsou mnozí touto zálibou připoutáni k tomu, aby slídili po kuchyních a sklepech, aby pak při požívání jídel pozemskými lidmi byli při tom a alespoň částku požitků mohli procítiti s nimi. Vážně vzato, jest to ovšem „trest“. Ale při své naléhavé touze ho tito „připoutaní k zemi“ nepociťují. Jejich touha přehluší vše ostatní a proto nemůže touha po vyšším a ušlechtlejším tak zesílit, aby se stala hlavním zážitkem a tím je osvobodila a povznesla od ostatního. Nejsou si ani vědomi, co tím vlastně zameškávají, až tato touha po ukojení, které může býti

vždy jen ukojením nepatrným a částečným a to prostřednictvím jiných, právě tímto ochabne a vybledne jako pozvolné odvykání. Pak nastupují znenáhla jiné v něm ještě spočívající city s méně vyvinutou silou touhy na totéž a konečně i na první místo, čímž dospívají ihned k prožití a tím i k síle skutečnosti. Druh citů, které se probudily k životu, přivádějí takového člověka pak tam, kde jest stejný druh, buď vyšší nebo nižší. Pomalu vyčerpá se i tato touha jako předešlé znenáhlym odvyknutím a uplatní se následující, která tu ještě je. Tak nadchází časem očista ode všech těch mnohých strusek, které si přinese s sebou. Nezůstane tu snad jednou kdesi vězeti při posledním citu? Nebo nezchudne síla jeho cítění? Ne! Neboť když se znenáhla vyžily nižší city, nebo je člověk odložil, probudí se v něm trvalá touha po stále vyšším a čistším a ta ho žene stále vzhůru. To je **normální** postup! Ale je na tisíce vedlejších případů. Nebezpečí pádu nebo uvíznutí je mnohem větší než v těle na zemi. Jsi-li již výše, a oddáš-li se nižšímu citu třeba jen na okamžik, stává se tento cit bezprostředním prožitím a tím i skutečností. Stáváš se hutnějším a těžším, klesáš dolů do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se zúží a ty musíš zvolna opět dopracovávatí vzhůru, nestane-li se ti, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji. „Bděte a modlete se“ není proto prázdným slovem. Teď jest jemnohmotné v tobě dosud chráněno tvým tělem jako pevnou kotvou. Ale když nadejde odloučení v tak zvaném odumření a rozkladu těla, jsi bez této ochrany a budeš jemnohmotně neodolatelně přitahován stejnorodostí buď hluboko nebo vysoko a nemůžeš tomu uniknouti. Jen velká hybná síla může ti dopomoci vzhůru a to tvé silné chtění k dobrému, ke vznešenému, které se stane touhou a citem a tím i prožitím a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit. Vyzbroj se proto již teď, abys počal s tímto chtěním, aby při proměně, která pro tebe

může nadejít každou hodinou, nebylo toto chtění přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostí! Chraň se člověče a stůj na stráži!